

[Jørgen Jensen]

de problemer, der foreligger, og det så groft, at det grænser til det paradoksale.

Når ministeren f. eks. i lovforslag nr. L 226 i bemærkningerne peger på opgaver, som kan anvendes, når der skal tilbydes de langtidsledige beskæftigelse, og her nævner bolig- og byfornyelse, forbedret kollektiv trafik, flere dagplejepladser, forøgede normeringer, flere børnehaveklasser osv., er det som ministerrepræsentant for den samme regering, der ikke kan fremkomme med boliglove, der fremskynder et nødvendigt boligbyggeri, som man har lovet under den sidste valgkamp, den regering, der opretholder en rente, der er så høj, at den næsten gør det økonomisk uoverkommeligt at sætte byggeri i gang, den regering, der var med til at kræve en nednormering i børnehaver og i skoler, og som også var med til at nedskære antallet af dem, der skulle uddannes som pædagoger.

På grund af politiske beslutninger taget af regeringen og dens skiftende samarbejdspartnere har vi en stigende arbejdsløshed. Vi har over 200.000 arbejdsløse, og vi har et stigende antal langtidsledige, dvs. mennesker, der ikke har fundet nåde for arbejdsgivernes øjne, altså arbejdskraft, der er sorteret fra, fordi vi har et forkert formidlingssystem, der tillader, at arbejdsgiverne benytter krisen til at sortere arbejdskraften.

Derfor må kommunisterne fastholde, at det eneste rigtige og afgørende er arbejde. Da vi for nogen tid siden rejste en debat om de arbejdsløses forhold og pegede på, at man måtte sætte ind for dem, erindrer jeg, at ministeren sagde, der ikke var megen beskæftigelse i det. Der er så sandelig heller ikke megen reel beskæftigelse i de forslag, der ligger her, men det skal jeg komme tilbage til.

Vi kræver altså arbejde, vi kræver aktiviteter, og vi kræver en plan om en mere positiv udgang af krisen end den, vi har set indtil nu, i stedet for de lapperier og den opgivenhed, som jeg altså mener disse forslag er udtryk for.

Men vi er også af den opfattelse, at folketinget er tvunget til at forhindre flere større menneskelige tragedier eller, hvis man vil sige det med det, der er aktuelt i den nuværende situation: flere og grove brud på menneskerettighederne. Dermed er vi også nødt til, ud fra det forslag der foreligger her, at finde et eller andet flertal, der kan løse problemerne. Jeg synes bare, det er dårligt, at

det er på et sådant grundlag, vi skal diskutere.

Det, der er blevet sagt indtil nu, viser tydeligt, at det ikke er i højre side af salen, regeringen kan finde dem, der vil være med til at gennemføre noget hurtigt, og så kunne man godt have ladet være med at tage hensyn til de borgerlige og i stedet for have fremsat nogle bedre forslag på disse områder.

Selv om vi altså er i en tvangssituation, og selv om der er tale om midlertidige løsningsforslag, som skal føres igennem, er det dårlige forslag, der er lagt frem. Var det ikke rimeligt at erkende, at de tidsbegrænsninger, der kan være rimelige under fuld beskæftigelse, virker umenneskelige og overflødige i den nuværende beskæftigelsessituation? Var det ikke rigtigt at erkende dette og så gøre, som kommunisterne har foreslået, nemlig suspendere dem, så længe arbejdsløshedsprocenten i en kasse eller i et geografisk område var over en vis procent? Det ville ikke alene være mere humant over for dem, som er dømt til ledighed; det ville også være mere aktiverende af arbejdskraften i de områder, hvor der er en bedre beskæftigelse.

Hvorfor ikke erkende, at de langtidsledige er en følge af arbejdsgivernes sortering af arbejdskraften, og så føre såvel kontrol som anvisning tilbage til fagbevægelsen, eller i det mindste begrænse virkningerne af arbejdsgivernes uindskrænkede og misbrugte ledelsesret ved at ophæve karantænebestemmelserne og gøre det legalt for fagbevægelsen at kræve de langtidsledige i arbejde først? Vi ved jo, at cirkulæret til arbejdsformidlingskontorerne om at sende de langtidsledige i arbejde først ikke har virket. Hvorfor så ikke gøre det til et pres på arbejdsgiverne, og hvorfor fortsat lade det være de arbejdsløse, der skal bære byrden af dette?

Vedrørende uddannelses tilbud. Hvorfor ikke åbne for adgang til kompetencegivende uddannelser til mennesker, der er ledige i et område, hvor man af politiske grunde har frataget dem mulighed for arbejde? Der nævnes også her i bemærkningerne til forslagene noget om uddannelses tilbud, men hvor er de reelt? Hvor er de ændringer i uddannelses tilbuddene, man har lovet gang på gang? Vi har i tidligere lovforslag gennemført, at der er straffebestemmelser, hvis de ledige gentagne gange siger nej. Ja men vi ved, at de til-